

Sfântul Proroc Ilie

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

16 august 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 23 † ANUL II

DUMINICA A ZECEA DUPĂ CINCIZECIME

Ev. Matei 17, 14-23: ...*”Iar Iisus le-a răspuns:*

Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post”.

”Acest neam (de demoni) nu iese decât numai cu rugăciune și cu post”. Dacă acest neam e izgonit de rugăciunea și postirea altuia, cu cât mai mult el nu poate să intre în cel ce însuși e postitor și rugător. Iată ce îngrădire! Deși demonii sunt mulțime nenumărată și văzduhul e plin de ei, nu pot face nimic celui care se îngrădește prin rugăciune și prin post. Postul este înfrânarea desăvârșită, rugăciunea este desăvârșita părtășie (comuniune) cu Dumnezeu; postul apără de bântuirile din afară, iar rugăciunea ațintește dinlăuntru asupra vrăjmașilor o panoplie de foc. Pe postitor și rugător, demonii îl simt de departe și fug de el, ca să nu primească lovituri dureroase. Ne e îngăduit să gândim că acolo unde nu este post și rugăciune s-a și înființat demonul? Da. Demonii, sălășluindu-se în om, nu întotdeauna își fac simțită adăstarea, ci se ascund, învățându-și gazda la tot răul și abătând-o de la tot binele în chip hoțesc, așa încât acesta este încredințat că singur face tot, împlinind de fapt voia vrăjmașului său. Tu doar apucă-te de rugăciune și de post, și vrăjmașul va fugi îndată, așteptând prilejul de a se întoarce; într-adevăr se întoarce, îndată ce omul părăsește rugăciunea și postul. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*, Sofia 1999, Buc., p. 137).

Cuvinte de folos duhovnicesc de la Părintele Ioanichie:

Dacă familia creștină păstrează cu sfințenie dreapta credință și este iubitoare de Dumnezeu, de rugăciune, de biserică și de toate cele sfinte, ea formează cea mai mare cetate și obște duhovnicească de pe pământ. Acum mai mult ca oricând, copiii au nevoie, pe lângă părinți trupești, de un părinte sufletesc, de un educator întărit cu harul Duhului Sfânt, ca împreună să conlucreze la educarea și formarea lor religioasă.

SINAXAR † AUGUST

Sfântul **Constantin Brâncoveanu** (1654-1714) a fost unul din cei mai mari domnitori ai Țării Românești. Mai presus de toate a pus împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. În timpul vieții a ctitorit mai multe mănăstiri și biserici. Trădat de apropiații săi, a fost închis la Istanbul împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Matei, Radu și Șerban și sfetnicul Ianache Văcărescu, cumnatul său și nu ginerele cum greșit au scris unii. Timp de patru luni au fost chinuți în temnița Edicule, adică a Celor Șapte Turnuri. Eliberarea de suferință a sosit în ziua de 15 august 1714, când Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani și când creștinii marcau Adormirea Maicii Domnului. Domnitorul, cei patru fii ai săi (Constantin, Ștefăniță, Radu și Mateiaș) și cumnatul său Ianache Văcărescu au fost forțați să parcurgă pe jos, prin oraș, drumul până la locul unde-i aștepta eșafodul. Aceștia erau desculți și îmbrăcați doar în cămăși. Execuția lor nu a durat decât 15 minute. Sub lama gădelui, domnitorul a refuzat să accepte, pentru el și pentru familia sa, lepădarea de credința ortodoxă și trecerea la Islam, în schimbul vieții. De aceea, mai întâi au fost decapitați fiii și ginerele, pentru ca domnitorul să poată privi moartea familiei, iar apoi a fost omorât și patriarhul, notează istoria.ro. Trupurile lor au fost azvârlite în Bosfor, iar capetele au fost înfipite în prăjini și expuse timp de trei zile. Cadavrele au fost adunate din mare și duse la o mănăstire, iar trupul domnitorului a fost adus la București și îngropat la Biserica Sfântul Gheorghe Nou. Pentru martiriul lor, Biserica Ortodoxă Română i-a canonizat pe mucenici în 1992, cu ziua de prăznuire 16 august. (<https://matricea.ro/exemplul-lui-constantin-brancoveanu/>).

”Sfânta Mahramă” sau „ imaginea nefăcută de mână omenească”, pe care Biserica Ortodoxă o prăznuiește în fiecare an pe data de 16 august, este considerată a fi prima icoană a Mântuitorului Iisus Hristos. Deși nu are nici o atestare evanghelică sau apostolică, Sfânta Mahramă datează încă din timpul vieții pământești a Mântuitorului și este legată de o vindecare miraculoasă a regelui Abgar al V-lea al Edesei. Cel dintâi care ne vorbește despre acest eveniment este istoricul **Eusebiu de Cezareea**. Astfel, din lucrarea sa *”Istoria Bisericească”* aflăm că regele Edesei îi trimite lui Hristos, prin curierul său Anania, o scrisoare în care îl roagă să vină la el și să îl vindece de lepră. Mântuitorul îi trimite răspuns

că nu poate veni, dar că imediat după **Înălțarea Sa la Cer** îl va trimite pe unul dintre ucenicii Săi să-l vindece. Mai multe detalii despre acest eveniment, dar și prima mențiune a existenței Sfintei Mahrame găsim într-un document din secolul al V-lea, numit *Doctrina lui Addai*. Addai (†541), episcop al Edesei, istorisește că Abgar trimite un pictor să zugrăvească Chipul lui Hristos. Pictorul îl găsește pe Hristos predicând mulțimilor, dar când vrea să se apuce de portret își dă seama că nu poate face asta, din cauza luminii puternice ce izvora de pe Fața Lui. Atunci, Hristos **își imprimă Chipul pe o pânză** pe care o trimite regelui, spre vindecare de boala ce îl chinuia. În secolul al VI-lea, scriitorul bisericesc **Evagrie** menționează într-una dintre lucrările sale icoana trimisă regelui Abgar, numind-o „icoana făcută de Dumnezeu”. În timpul perioadei iconoclaste, Sfântul Ioan Damaschin amintește de această icoană, iar în anul 787 **Părinții Sinodului al VII-lea Ecu-meric** fac referire la ea în mai multe rânduri. Originalul s-a pierdut în negura vremii, însă ni s-au păstrat nenumărate copii. (<https://doxologia.ro/viata-bisericii/iconografie/sfanta-mahrama-domnului>).

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii Deși experiem evenimentele din timpul Sfintei Liturghii, nu le putem descrie decât în parte, dar trebuie să o facem, să îndrăznim să le dezvăluim și să le analizăm. În Biserică, ceea ce se spune, se cântă, se aude, se vede, nu înseamnă doar simple gesturi sau simboluri, ci realități ființiale, evenimente cutremurătoare, înțelese doar duhovnicește. De aceea, să ne străduim cu smerenie să învățăm pe alții și să învățăm și noi. Nu uitați: “Eu sunt primul care are nevoie de învățătură și de rugăciunea voastră”! Evenimentul central al Sfintei Liturghii este minunea Prefacerii Cinstitelor Daruri, care se exprimă numai prin tăcere. Toți cei care participăm cu vrednicie la Sfântul Potir și ne împărtășim suntem uniți în credință. Dar oare pricepem noi acestea, iar dacă da, în ce măsură? Iar din ceea ce am simțit și am trăit, cât putem să descriem și să exprimăm? Ceea ce vom îndrăzni să spunem, facem cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru că este o cutezanță să vorbească cineva despre lucrurile dumnezeiești, pentru aceasta ne vom sprijini pe Părinții Bisericii și pe Sfânta Scriptură. Astfel, vom continua Tradiția vie a Bisericii, pentru că Dumnezeiasca Liturghie este expresia reală a Sfintei Tradiții. Greu de definit, această realitate sensibilă nu constă în fastul veșmintelor și în măreția bizantină, ci în toate câte se săvârșesc, Se rostesc și se cântă de duhul neadormit al comuniunii credincioșilor, ca mădulare ale Trupului Bisericii lui Hristos. Nici un cuvânt din Sfânta Liturghie nu se rostește fără sens și noimă, nici o mișcare, atingere sau binecuvântare nu trece neobservată. Toate sunt ecoul unui dialog duhovnicesc,

tainic, al mișcărilor și luminii care pătrund adânc în inima creștinului. De exemplu: Înălțarea Evangheliei, Binecuvântată este Împărăția..., Cu înțelepciune drepti...Pace tuturor! Capetele noastre, Domnului să le plecăm), Tămâierea, Semnul Sfintei Cruci, Amin. Vohodul mic și Vohodul mare; Sfintele vase și Sfintele acoperaminte; Catapetasma, Tronul Dreptului Judecător; Cântările sfinte, pline de smerenie; Lumină lină a lumânărilor și a candelor. Acestea toate, prin modul lor tainic, gră-iesc, învață și păstoresc inimile creștinilor și ale preotului slujitor. Le ajută să fie îndreptate, dăruite “înrobite” acestui eveniment real și autentic: Prefacerea Cinstitelor Daruri. Hristos nu se ascunde în Sfintele Daruri, nu Se tăinuiește și nu Se dosește; pâinea și vinul nu sunt simple simboluri ale Trupului și Sângelui Lui, așa cum pretind protestanții, ci mult mai mult. Nu este vorba despre o simplă unire tainică a fiecarui credincios cu Mântuitorul. Categorie nu! În prefacerea concretă și autentică se găsește Hristos întreg, de aceea și spunem: “Mâncăm și bem” și devenim astfel contrupești, consângeni și hristofori, un trup și un sânge cu El. Sfântul Vasile cel Mare, într-o rugăciune liturgică, ne spune că: “Prin Hristos, Dumnezeu-omul, locuim și rămânem împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt”. Desigur, ochii noștri văd pâine și vin, limba noastră simte gustul lor, dar nu rămânem cu mintea la acestea și îndrăznesc să spun: mulți sunt aceia care n-au înghițit și n-au mâncat pâine și vin, ci Trupul însângerat al lui Hristos, ca după aceea sufletele lor să simtă o desfătare fără margini și întreaga lor ființă o prefacere prin Duhul Sfânt. Din momentul în care Duhul se coboară și săvârșește Taina, nu mai avem înaintea noastră ceea ce vad ochii și simte limba, ci ceea ce credem, ne închinăm și adorăm: Trupul și Sângele lui Hristos. *Trăia într-o mănăstire din România, un preot cu har, părintele Mina, devenit ulterior Sfântul Mina. Acesta, ca să se odihnească după Sfânta Liturghie pleca în pădurea în mijlocul căreia se afla mănăstirea și acolo psalmodia, preamarea pe Dumnezeu prin Troparele învierii și multe alte cântări. Atunci se adunau păsărelele pădurii în jurul lui: pe cap, pe umeri, pe mâini și el le mângâia cu dragoste. De cele mai multe ori, când părintele cânta, păsărelele amuțeau și ascultau cântarea lui. Pentru că Liturghiile începeau noaptea și se încheiau în zori, până să facă otpustul și să se dezbrace răsărea soarele și așa, dimineața mergea în pădure, se bucura de natură și de prezența păsărelelor. Acolo toți laudau și preamăreau pe Dumnezeu. S-a observat însă că în ultimii ani de viață, când părintele savârșea Sfânta Liturghie mai greu și încheia cu mult după răsăritul soarelui, păsărelele se adunau în biserică. La momentul Prefacerii Cinstitelor Daruri, când părintele rostea: **Ale Tale dintru ale Tale...**, toate păsărelele amuțeau, iar la: **Mai ales pe Prea Sfânta Curata...**, toate începeau să ciripească (Ieromonah Ioanichie Belan, *Detaliul Romanesc*” Teologia, 1985, pag.*